

ROSSEM, Piet van (eigenlijk Petrus Arthur), filoloog, leraar (Temse 11 december 1894 - Vosselaar 13 februari 1971).

Volgde middelbaar onderwijs aan het college te Ronse en werd in 1913 student in de rechten aan de universiteit te Gent. In 1914 meldde hij zich als eerste oorlogsvrijwilliger te Temse, gevolgd door een 40-tal jongeren, onder wie de gebroeders Van Raemdonck. Door zijn begaafdheid en dapperheid werd hij in 1915 tot officier bevorderd. In 1916 aan het IJzerfront gevangen genomen, verbleef hij achtereenvolgens te Mainz, Karlsruhe en Göttingen. Hier leerde hij zijn vrouw, Margarete Kiene, kennen, met wie hij in 1921 huwde. In 1918 uitgeweken naar Nederland, studeerde hij in Amsterdam Romaanse filologie en promoveerde in 1926. Hij werd leraar in Nederland en Nederlands-Indië en eindigde zijn loopbaan als directeur van de Hogere Burgersschool te Deventer en te Zwolle. In 1949 keerde hij definitief naar België terug en wijdde zich de laatste 20 jaar aan het zaligmakingsproces van zijn dorpsgenoot en vriend, priester Edward Poppe.

Van Rossem, die aan de Gentse universiteit lid was geweest van 't Zal wel gaan, steunde van Göttingen uit het activisme en zette zich in voor de vernederlandsing van de Gentse universiteit. Onder eigen naam en onder de schuilnaam Elegast schreef hij talrijke gedichten en artikelen in het te Göttingen verschijnend krijgsgevangenenblad *Onze Taal* (z. aldaar). Van Rossem had er contact met A. Borms, R. Verhulst, W. de Vreese, R. de Clercq en P. Tack. In de loop van 1918 werd zijn naam vermeld als bevelhebber van het op te richten detachement Vlaamse Rijkswacht, dat te Hasselt gekazerneerd zou worden met in het totaal een 100 manschappen, uit krijgsgevangenschap in Duitsland ontslagen. In 1923 werd Van Rossem bij verstek ter dood veroordeeld. Hij nam niettemin het risico van arrestatie en verscheen op IJzerbedevaarten en bracht in 1937 een boodschap van veroordeelde Vlaamse IJzersoldaten ten gunste van amnestie.

Omstreeks juli 1940 richtte Van Rossem, die in Nederland van 1934 tot '37 lid was geweest van de Nationaal-Socialistische Beweging van A.A. Mussert, de Nationaal-Socialistische Beweging in Vlaanderen (z. aldaar) op. Van november 1940 tot mei '41 was hij, door de Duitsers benoemd, Gemachtigde voor de orde en rust in de scholen (lager en middelbaar onderwijs) in het departement van Opvoeding, Wetenschap en Cultuurbescherming. Na de Tweede Wereldoorlog werd hij en zijn gezin zwaar getroffen door de repressie.

Op aandringen van vrienden richtte hij in 1954 een Vlaams Blok op als een overkoepelende organisatie die alle Vlaams-nationale elementen zou bundelen. Hij schreef tevens de hoofdartikelen in het orgaan van het Blok, nl. *Storm*. Het Blok hield echter na enkele jaren op te bestaan. Van Rossem was tevens bestuurslid van het Verbond der Vlaam-

se Oudstrijders te Turnhout en voorzitter van de afdeling te Vosselaar.

WERKEN: twee verzenbundels o.a. *Verzen van Elegast* (1920); - *Manifest van het Vlaams Blok* (1954); - *Te saam vereend, de ideale broederliefde der gebroeders Van Raemdonck* (onder pseudoniem P. van der Schelden, 1957).

HANS VAN ROSSEM en WILLEM MEYERS